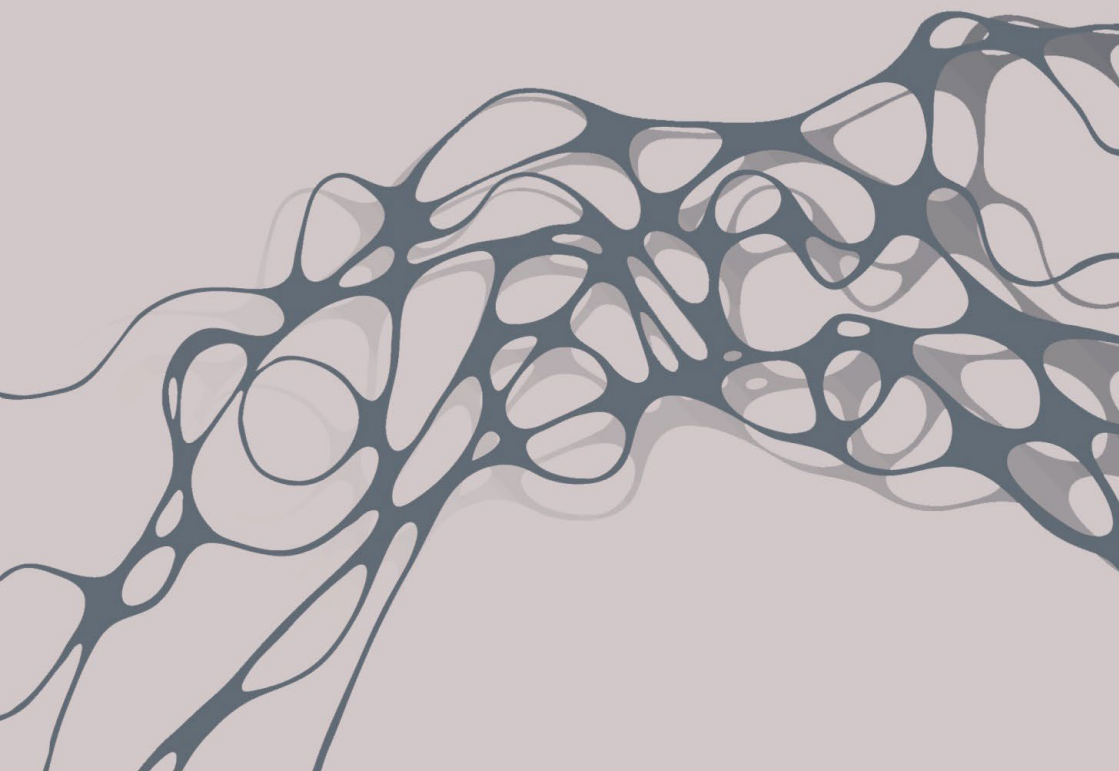

BETON

Miroslav Holub

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Beton
Verše
z New Yorku
a z Prahy
Miroslav Holub

Znění tohoto textu vychází z díla [Beton](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Mladá fronta v Praze v roce 1970. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Miroslav Holub: Beton), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Nevyžívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 12. 2. 2021.

OBSAH

Plavba přes Atlantik	7
Hory sv. Vavřince, polární záře	8
Amerika	10
Van Wyck Expressway	11
11.30 v noci, Far Rockaway.....	12
<i>Nápisy na zdech</i>	13
První mráz	15
Pantheismus.....	16
Stanice podzemní dráhy	17
Bowery.....	19
Harlem	21
Brooklynský hřbitov	22
Jersey City.....	23
<i>Nalezená poezie: Debata o Středním Východě, New York</i>	24
<i>Nalezená poezie: Dlouhé horké léto</i>	26
Beton.....	27
Nebe	28
Park Avenue	29
East River Drive	30
Rockefellerovo centrum.....	31
Psychedelické zátiší.....	32
<i>Nápisy na zdech</i>	33
Demonologie	35
Weekend v Long Beach.....	37
Noc.....	38
Býčí zápasy.....	39
Tvořivé trvání	41
Svoboda	42
Velký bratr. Smysl poezie.....	43

Planeta	44
Nokturno.....	46
Zámek.....	48
Kašpaři.....	49
Ariadna.....	50

Plavba přes Atlantik

Je to trapné,
ale je ještě příliš mnoho vody,
příliš mnoho vzduchu
a příliš mnoho nekonečna
hned za klandrem.

V prosolené dálce
vyplněné vlnami vlnami vlnami
(a vlnami a vlnami)
se zjevuje za soumraku
starozákonní oráč a pluh
a táhne brázdu za brázdou.

A jediná satba daleko široko
v neklidné štěrbině mezi nebem a mořem
je tato loď a naše
zvolna přežvykované srdce

a nezbývá tedy než trvat
od začátku času
do konce času,

ačkoli to je
dokonce velmi trapné.

Hory sv. Vavřince, polární záře

Zatímco toto se děje

- tato bílkovitost,
- tato kapkovitost,
- toto milosrdenství,

(A upozorňuji vás,
že jste na planetě...)

zatímco toto se děje

- toto spolčování,
- toto poskučívání,
- tato rejdivost,

(A upozorňuji vás,
že za posledních dvěstě světelných let...)

zatímco toto se děje,

dech čehosi stoupá a roste
a je běloskvoucí jako
plamen pochodně
prudce vržené
do zákulisí,

(A upozorňuji vás,
že eóny a aiolské hafry
si můžeme strčit za čepici)

dech stoupá a roste
a objevuje se, že
jedni jen vdechují a
druzí jen vydechují
— velké vesmírné dušení,

(A upozorňuji vás,
že magnetické pole platí
i pro Prsa Matky Boží)

velké vesmírné dušení:
leklé velryby se řítí mezi
praktikáblly věčna,
bledé antické masky
smutných synů a dcer
zmítají se chórem,
oponou jen jen trhnout,

bude se hrát,
bude se hrát něco bez začátku —

(A upozorňuji vás,
že jste sám, na kameni sám,
jako

prst... prst...
prsteníček)

A komáři žerou
a žerou.

Amerika

Klavír řítící se
nedovolenou rychlostí
po dálnici noci
proniká skleněnou skříní
Island Parku.

A na milnících ulpívá
tón Fis

Gis

Eis,

černá dívčí tvář moře
se sklání nad námi,
klavír krvácí tichou
neznatelnou melodií —

Amerika.

Ale můžete to dokázat?

Van Wyck Expressway

Podle

Ohmova zákona
napětí jest přímo úměrné
odporu proudovodiče, který
pracuje beze ztrát.

Podle

Kirchhoffova zákona
součet intenzit proudů
ve větvích
rovná se intenzitě proudu
nerozvětveného.

Blížíme se pólu
s rukama na volant
a v srdci

s hrůzou
létacích ryb, které
ne a ne vzlétnout.

11.30 v noci, Far Rockaway

Za rohem odchází býk,
aby řevem zvěstoval
stáří světa.

Za rohem odchází černá dívka
v bílém,
vlastně jen
bílé samo.

Za rohem krvavý prs luny
kojí moře.

A v dálce odjíždí
poslední autobus,
takže už nezbývá nic,
odkud by se dalo

vystoupit.

Nápisy na zdech

*My jsme ty lidi, co nás před nimi rodiče
varovali.*

Lehni si, myslím, že tě miluji.

Asijská chřipka Asiatům.

Šetři vodu, sprchuj se s přítelem!

Neurózy jsou žlutý,

melanchólie nachový.

Já jsem schizofrenik.

A co jste Vy?

Smrt je způsob, jakým vás příroda

upozorňuje, abyste zpomalili.

Zakažte Bombu, zachraňte svět pro

konvenční válku!

Bůh není mrtev, jen nemůže najít

parkovací místo.

Kde je Lee Harvey Oswald teď,

když ho skutečně potřebujeme?

Zrušte duševní rovnováhu!

Leda miluje labutě.

Marcel Proust je slepičí prdelka.

King Kong zemřel za naše hříchy.

New York, 1966, 1967

První mráz

Za dveřmi toho rána zdechne ticho
a jeho kostnaté ručičky
praskají na chodníku.

Nastává prodlení, přeryv, závrať,
mizí spojitost mezi krokem a chůzí,
mezi startérem a motorem,
mezi tělem a slovem,
a děs, tento potrat příčinnosti,
přisává se k prázdným prsům města.

Není kam.

Zdivočelí slavíci snů pronásledují dětství.

Kdosi vystřelí z pušky v Bryan Parku
a projektil bloudí mezi stromy,
stěnami, ozvěnami a nedůstojně
prchajícími starci, aniž by byla
spojitost mezi výstřelem a smrtí,
tímto směšně křečovitým pádem
a svíjením na opuštěné, křehké zemi.

Několik policistů zatýká zastřeleného.

Slavíci unikají.

A nad bytím utvrzuje se legitimní
metafyzika
kávy Yuban, rajského protlaku
a páry od úst.

Pantheismus

Všudy bůh.
Představuji si

dlouhá kostnatá
tykadla,
facetované oči,
potem zbrocené.

Míří, míří a mlčí,
mlčí a míří,
tedy je.

V okně, za rohem,
v díře, v kanálu,
v oblaku, v hodině
života našeho amen.

Ostatně jsme tu
jen díky tomu,
že se někdo
ještě nestrefil.

Stanice podzemní dráhy

Dnes ve večerních hodinách pan Howard
T. Lewis,
neznámého místa pobytu, zasmušilý
a unavený,
oděný v šedivý svrchník a hnědý klobouk,
hodlaje vstoupit do vlaku BMT,
Canarsie Line,
potkal na konečné stanici na Osmé Av.,
muže v šedivém svrchníku a hnědém
klobouku,
jehož obličej, zasmušilý a unavený, byl
obličejem pana Howarda T. Lewise,
zatímco u mříže na konci prázdného
peronu
stál muž v šedivém svrchníku,
zasmušilého vzezření,
jehož obličej byl rovněž obličejem
Howarda T. Lewise a který němě zíral
na konec špinavých schodů, kudy
sestupoval
muž v hnědém klobouku, zasmušilý
a unavený,
s obličejem, který byl obličejem Howarda
T. Lewise.

V té chvíli turniketem z ohmataných
dřevěných špalků procházela žena,
unavená a zasmušilá,
neznámého místa pobytu s kabelkou

a v hnědém
klobouku a její obličej byl obličejem
všech mužů a též tedy Howarda
T. Lewise a
kroky z dálky a nervózně přidušené kroky
zblízka, kroky postav nahrbených
příšeřím
a pobledlých světlem byly kroky
Howarda T. Lewise, kroky z neznámého
místa pobytu
na neznámé místo pobytu, tu a tam
se turniket znovu otočil, s úderem, jako
když hlava
padne do koše, anebo za mříží
bylo vidět postavu bez pohlaví a bez
místa pobytu, ale jinak zcela podobnou
Howardu T. Lewisovi, bylo slyšet kroky,
hlavy, špalky, dálky, světla a tunely
vsávaly nápis Osmá Av. Osmá Av.
Osmá Av.
se sílícím hukotem.

Když odjel vlak, nahodilý vír prázdna
zvedal listy novin, kde se psalo
o neznámém
místě pobytu, osudu a identifikaci
člověka v šedivém svrchníku a hnědém
klobouku,
zasmušilého a unaveného.

Bowery

Bez tváře a beze jména,
pokud Bowery není tvář a Bowery není jméno,
kymácí se na okraji chodníku
malovaného Breughelem a Boschem
a příšery rybích těl na komářích nohou
mu přisluhují.

Poznává, že je vlastně orlosupem
s nahými křídly,
svléká zduřelý kabát a hází jej do jízdni dráhy.
Je to kabát farmáře z Kansasu.

Poznává, že je vlastně lodí
s očima Pallas Athény,
svléká druhý, hubený kabát a hází jej
do jízdni dráhy.

Je to kabát cestáka z Richmondu.
Poznává, že vlastně je psicí
se třemi jazyky,
svléká bundu a hází ji do jízdni dráhy.

Je to bunda oceláře z Pittsburgu.
Poznává, že je vlastně průhledným vejcem
s hadem uvnitř,
svléká děravé sako a hází je do jízdni dráhy.
Je to sako umyvače nádobí v Des Moines.
Poznává, že je vlastně ďábelským strojem
s cínovými vojáčky,
strhává svetr a vrhá jej do jízdni dráhy.
Je to jako potřísněná vlajka česáčů ze Salinas.

Poznává, že je vlastně tlamou upíra
s krvavým stínem,
strhává košili, mává kalhoty a trikem
a je to jako smluvené znamení brooklynských
vykradačů aut,
poznává, že je vlastně zárodek, nezrozený
zárodek bez pokračování,

hadry se vrší kolem
jako barikáda z těl padlých předevcírem,

hadry se vrší jako zátaras,
kry z černého uvolněného ledu,

hadry se vrší jako hranice pro kacíře

a on, nahý, jako larva,
ve které shnil brouk,
jako potrat, jak výkal,
z posledních sil
beznehtými tupými prsty
na bříše a na zádech
hledá zip, zip na kůži,

snaží se svléknout kůži,
nesmyslnou lidskou kůži,
smradlavou zvířecí kůži,
ale zip se zadrhl v masu.

A tak řve, jen tak řve do uší Bowery,
do uší Bowery zalepených krví duchů.

Harlem

Jazz
policejních sirén.
Zavilý stařec tancuje
u kandelábru.

Ze všech aut teče. Ze všech
domů teče.

Protože auta jsou koly vzhůru
a domy se překlápějí
bez zátěže.

A stařec visí
na pupeční šňůře, z níž
prýští ke kouřícímu nebi
olejovitá
embryonální krev.

Brooklynský hřbitov

Ležatý činžák mrtvých.
Z podzemních ložnic
drobnými gejzíry vyvěrají
poryvy cizích hlasů.
Nálehavý řev
Posledních Otázek:

Kolik nohou má vejce?
Jsou zelení psi lehčí vzduchu?
Už vám hořelo ve slezině?
Splachuje se za rakovinou?
Jakej zadek měla svatá Alžběta?
Ochutnalas ledvinovej kámen?
Taky vám roste votazník mezi nohama?

Tisíce ohleduplných rukou
zespoda
snaží se zamknout,
ale země nedovírá.

Jersey City

Klimaktérium města.
Hystericky rozcuchané
fabriky bloudí v suchopáru.
Doutnající supi loudí
játra na kolemjdoucích.

Ťukání na stěny
v závalu páchnoucích oblaků;
čeká se výbuch
časované bomby
z dávného náletu Mart'anů.

Sbohem.

Jsem vinen dětstvím.
Ztratil jsem hodinky,
co mi babička schovávala
na cestu do světa.

***Nalezená poezie:
Debata o Středním Východě,
New York***

*Policie umístila
na jižní straně 47. ulice
protisovětské demonstranty
a na severní straně
prosovětské demonstranty.*

*Avšak
policie si nevěděla rady
s Josefem Mlot-Mrozem ze Saalemu, Mass.,
který stál v dešti
na První Avenui,
s americkou vlajkou z falešných kamenů
v levé klopě.
Držel ceduli s nápisem:*

*Židi jsou vrahové.
Komunismus je židovský.
Od začátku do konce.
Potřete Komunismus.
Polští Bojovníci za Svobodu, Inc.*

*Policejní kapitán,
Francis R. Kelly,
nejdříve zavedl p. Mlot-Mroze
na jižní stranu.*

*Po krátké konverzaci však
policista odcházel
potřásaje hlavou a mumlaje,
To tedy nevím, kam
ho zařadit.*

N. Y. Times, červen 67

Nalezená poezie: Dlouhé horké léto

*President a paní Johnsonová
se starší dcerou Lyndou
modlili se dnes
v National City Christian Church
za občanská práva
a rasovou harmonii.*

*Šaty slečny Johnsonové,
americké výroby,
byly v barvě
 bílé
a
 čokoládově hnědé
a z těžké bavlny.*

N. Y. Times, červenec 1967

Beton

Šedivá vulkanická hvězda:
stíny z betonu, zem z betonu,
nebe z betonu, stromy z betonu,
houpačky z betonu, něha z betonu.

Několik odřených pimprlat
hraje svůj kus. Kašpárek za Draka,
Drak za Kašpárka. S chřeštěním
padají andělé.

Konsulové v ornátech u betonových bran
čekají na barbary. Barbarů
však už není.
Jen kamenný komtur
zvedá náhrobek naší kůže
a skučí v stojatých tmách.

Stěny z betonu. Myšlenky z betonu.
Sperma z betonu. Vlasy z betonu.

A když se pohladíme, drolí se písek.
Je třeba
lepšího betonu.
Krve už bylo dost.

Nebe

Sten tane
v tenatech antén.
Víc nic. Ani to ne.

Sten klenby
v tenatech antén
tone.

V tenatech antén
se klene
nic
ani netušené.

Park Avenue

Když město nabývá převahy
nad svými obyvateli, je to
docela v pořádku, neboť rozkladu
podléhá jen organická hmota, s bublinkami
sirovodíku. Zatímco smrt kamene
jest oblak a geometrie rovnoběžek
je jedinou nadějí nekonečna.

Bělomodročervená helikoptéra
přistává na Pan Amu, stroje IBM
kalkulují čistý proud vědomí,
sejfy First National váží
své tunové sny a fontány u Seagram
se něžně milují. Bronz bezpečně
padá vzhůru.

Deset tisíc skleněných očí vidí,
aniž by trpělo oním osudovým
zoufalstvím viděného.

East River Drive

Břitva asfaltu obtahovaná
staroslavným řemenem řeky.

Je na déšť.
Unášejí Persefonu
kus po kuse
v kufrech.

Třaslavé prsty ulic
plazí se sem
v marném úsilí
dotknout se
bílého těla.

Auta, řinoucí se slzy
pokryté slzami, pokryté
slzami, unášejí
Persefonu

řičící smíchem.

Rockefellerovo centrum

Podivný paranoidní stařec
(jak si představujete
Walta Whitmana?)
přechází na červenou
Pátou Avenui,
a s tichými kletbami
a s tichým pobzukováním
pokračuje přes chodník,
vstupuje na mramorovou stěnu
a kráčí kolmo vzhůru,
hrdě vztyčen, vodorovný,
kráčí kolmo vzhůru,
aniž by nahlížel do oken,
kráčí kolmo vzhůru,
šedesáté osmé poschodí,
kráčí kolmo vzhůru

a ocitnuv se v nahodilém blankytu,
zlehka kyne a s velmi neslušným slovem
mizí, k velké úlevě
veškeré poesie.

Psychedelické zátiší

Blankytné oko slepce
úsilovně upřené
dolů, na čáru příboje,
do rozpínající se mysli
rybáře, jenž je vlečen
na udičce — zabodnuté v patře —
do sláně mořské.

Nápisy na zdech

Sněhurka je negr.

Osvobod'te Sokrata!

I paranoici mají reálné nepřátele.

Kristus je odpověď. — Ale co byla otázka?

Podporujte duševní zdraví nebo vás zabiju.

Čelte homosexuální revoluci, noste pytlovitý kalhoty.

Miluj svého bližního, ale ať tě nikdo nevidí.

Budoucnost patří lítacím talířům.

Zítřek se překládá na jindy. — Bůh.

Jsem nekonformní, nosím sako.

Spláchni pořádně, New York potřebuje vodu.

Realita je zmetek.

Bůh je mrtev. — Nietzsche.

Nietzsche je mrtev. — Bůh.

Zastavte svět, já chci vystoupit!

Přijďte znovu a přineste si síťku na motýly!

New York, 1966, 1967

Demonologie

Syté svištění džinů po asfaltech,
bílé talíře očí,
červené pokřížování v patách,
odtud až na věčnost.

Požární vlkodlaci s vytím
vtrhávající do měst
ledva odrostlých.

Hurónsky duch úspěchu
na gumové vzpružině,
odráží se od tučné země,
kmitá po písmenech,
plácá se po střeších.

A hvízdálkovitý plivník maléru
na špagátku táhne za námi.

Všude je toho plno,
v jiskření kinoteátrů,
v bučení vyvalených beden.
Nejvyšší čas pro licenci
na konání drobných zázraků.

A doma máme každý takovou
některou
malou škatulku,
roste jako kredenc
a zase se zcvrkává

jako očičko mrtvé myši,
něco v ní šátrá,
nebo pracuje k zralosti,
nebo plodně mlčí,

ale bojíme se ji otevřít,
protože mockrát už v ní
nebylo nic.

Weekend v Long Beach

De facto je to ostrov.
V dálce se svíjí Manhattan
v magnetickém poli.
Stratosféra cezená tryskami.
V přízemí drobné výbuchy
Ballantine Beer.

Z moře zvolna vystupuje
nahý déšť
a neděle, jako pandémie,
jako morová rána,
jako krvavý kamión
s nápisem Kárma, nejlepší
na světě.

Věčná naděje, že vlečný vůz
pojede jinam.
Věčná cigareta hořící z obou konců,
zápalná oběť za figury
v matovém postavení.

V noci pak duše,
jen tak nalehko, ve fuseklích,
přistupuje na dohmat
a něco praví;
ale není ji slyšet.

Je příliš ticho.

De facto všecko je ostrov.

Noc

Noc jako nemoc netopýrů
šramotí ve větvích.
Obytné zvony medus plynou
v Magnolia Boulevard.

Jsme protinožci.
Chodíme po rukou.

Automatické kropiče dští
vodu na pažity,
jako kdyby byla Země.

Je však jen axiom Země.
Axiom domova
se slzami v oknech.

Býčí zápasy

Někdo pobíhá,
někdo jen větří,
někdo hrabe do země, ale je tvrdá.

Červené hadry lítají kolem
a pikador na vypošťářované herce
zasazuje první ránu
slabomyslným kopím.

Černá krev kypí mezi lopatkami.

Hrudník k prasknutí,
jazyk vyplazený k hlubinám.
Kopyta hrabou o vlastní újmě.

Tři páry banderillos v zádech.
A matador už táhne meč
přes brlení.

A tu se někdo (zbrocený, vyčerpaný)
zastaví a volá:
Pojďte, nechme toho,
pojd'te, nechme toho,
pojd'te za řeku a mezi stromy,
pojd'te za řeku a mezi stromy,
nechme těch červených hadrů,
pojd'me jinam,

tak volá,
anebo sípá,
anebo šeptá,
a bariéry řvou a
nikdo nerozumí, protože

všichni jsou na tom stejně,

černý a rudý býk padne
a bude odtažen
a bude odtažen
a bude odtažen,

aniž by pochopil běh světa.

Tvořivé trvání

Pod večerní lampou
příjemné rachocení
arteriosklerózy.

Za oknem v ložské trávě
láska,
jako převrácený
zahradní stůl,

na který
pošetile padá sníh
— a taje.

Svoboda

V závratné výši
na stěně mrakodrapu
blankytná vlajka.

Středem ulice
škubavě přijíždí
poliomyelitický hošík
na kolečkových bruslích,

odrážeje se
jen jedinou nohou,
tou bez protézy.

Velký bratr. Smysl poezie

V široširé rovině z krotkých oblázků
tu a tam, v rozestupech
vyrůstají ze země
svalnatá předloktí
a vykvétají do mohutných
volských pěstěných zápěstí.

Od pěsti k pěsti
bloudí zaříkávač, hledaje
díрку k podzemí,

kudy by zašeptnul —
dovolte, ale máte
špínu za nehty.

Planeta

Přistání modulu bylo spíš havarijní.
A na planetě — jen skály spečené
a troud, života nevykřesat.

Dunění.

První však stráže byly zavražděny.
Mrtvoly zohavené ranami tesáků
zbytečně pohřbívali. Z kamenných hrobů
těla mizela hned za černého dne
a nazítří pak napadala živé.

Tu vytušili, že princip jakýsi,
a s duchem upírů, zde čeká na těla,
a mozky, myšlenky, aby jich užil
k cílům, jež jak tma, jak spin, jak smích
se vymykají všemu.

A další zadáveni byli, a další
zohavení mrtví číhali na živé.
Až posléze nebylo jasno, kdo
ještě živ je původním životem.

Planeta stála jako vytí vlků
v bezčasu zkamenělé.

Nemělo smysl stavěti se kraby.
Věděli, a ono vědělo to skrze ně.

Spravili modul a vyrazili k Zemi.
Snad ještě lidi, snad i upíři.

A není zpráv, zda vůbec přistáli.
A není zpráv, co vůbec přistálo tu.
Jsou snad jen
příznaky. A dunění.
A divná činnost mrtvých idiotů.

Nokturno

K ránu

tlouklo na dveře. Otevřel jsem. Byla to
sviluška zvíci obláčkového leoparda.

Ukazovala

na ulici; několik chvostoskoků páralo
sliznatku.

Chroustání bylo podobno čtení kancionálu.

Pod autem hýbalo se černého něco, blešivci
patrně, olizující zakutálené gamety.

Avšak od sousedů již lezl dravý rypouš
osazený lumčímí výtrusy. V tlamě ještě
svíjející se

nohu luskouna. Praskání chitinu a sténání
kolagenních vláken. Z drátů telefonních
a jiných nezmaři máchali zelenavými

chapadly a

trávicí štávy stékaly po hřbetech spících
ochechulí. Naproti začínal velký tah

listorohých,

lakokřídleců a tarbíků s baterkami.

Někteří se pářili cestou, jiní jazyky
vystřelovanými do oken napichovali jadernou
hmotu.

Stříkalo to. S poněkud drsným rachotem
mamutí ježdík škrtal ploutevnatými hnáty
a u moře už hořelo; v plamenných děrách
zjevovaly

se vyjevené obličejové pakoní a smutnic,
bílkovité a hnilé, a mizely. A řvali sumýši.

Zavřel jsem. — Co je, ptali se naši. — Nic,
řekl jsem, všechno v pořádku. Bylo slyšet,
jak pod piánem klidně oddychuje harpyje.

Zámek

Vezmete vlajku,
zapáchnete do větru.

Vezmete drahokam,
hodíte za sebe.

Udeříte do strun.
Přiběhne býk s hrbem.
Zadujete na tubu.
Vyrostete zámek.

Hrajete dál. Můžete se strhat.
Ale zámek se štěpí a rozpadá,
býk hoří
a vám
usychají rty a ulamují se
prsty. Černě rty mumie.
Drápaté prsty krysy.

A to zrovna teď,
když za rohem vystupují
první hosté.

Kašpaři

Skákali. Dupali.
Scvrkli se. Prolezli sítnicí.
Zduřeli. Uvázli
v oznamovací větě.

Vrčeli. Zpívali.
Založili bleší cirkus
a vlezli si do něj.

Vykvetli. Zvadli.
Lítali v dýni a padali po vlasu.
Takže
došli ke kořenům.

Zazvonili. Zhasli.
Uhnuli před oponou.
Sežrali rolničky.
Pročež
byli jmenováni

dozorčími přes Kašpary.

Ariadna

Původně je jen pláň,
bezmyšlenkovité
lísání země.

Tu se za obzorem
vynoří Ariadna,
přichází, přináší
klubko,
počíná
odvíjet
nit,
nit,

nit
běží. A kolem niti
z lysé pustiny, hle,
vyrůstá stěna, stěna za stěnou,
kolmé a příčné stěny, stěny a ozvěny,
ozvěny, jeskyně, nory a vývěry,
vyrůstá labyrint kolem niti
a zaujímá vše, i obzor, i Ariadnu.

A ponořená hora rodí myš
a myš se stává
Minótaurem.

Ze všech konců
ozývá se řev. A úzkost
lítá chodbami jako kuře bez hlavy.

Tu Ariadna rychle
navíjí nit zpátky, ale to už
většinou
nejde.

Miroslav Holub

Beton

Verše z New Yorku a z Prahy

Edice Čeští básníci 20. století

Ilustrace Sunward Art/Shutterstock.com

Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 12. 2. 2021

ISBN 978-80-274-1419-2 (epub)

ISBN 978-80-274-1420-8 (pdf)

ISBN 978-80-274-1421-5 (prc)